

straffene er den udstrakte Adgang, Forslaget aabner til Frihedsberøvelse mere eller mindre paa ubestemt Tid. Dette er jo noget moderne, og dog kan jeg ogsaa her vende tilbage til Forhandlingerne i 1865 og citere en Udtalelse af Tscherning, som sagde, at dette at maale Straffen ud, saaledes at den er afskrækkende til een Side og forbedrende til en anden og sikrende Samfundet til en tredie, var efter hans Mening en uløselig Opgave — inkommensurable Størrelser, sagde han; og han gjorde den rigtige Bemærkning, at der ligger megen Viden bagved dette Straffelovforslag, men ingen Videnskab paa dette Omraade — og det tror jeg for saa vidt han havde Ret i, som det hele jo er og bliver en Skønssag, hvorledes man vil stille Straffene op. Men, fortsatte han, der ligger en Tid for, hvor man maa komme til noget andet; man maa aarligt bedømme, hvilken Grad af Frihed vedkommende kan have. Det ligger i det borgerlige Frihedskrav, at saadan Bestemmelse maa komme. — Det er ganske interessant, fordi han altsaa der siger, at det egentlig er en urimelig Tanke, at man saaledes vil afveje Straffene og sige: Du har stjaalet for 500 Kr., du skal have 40 Dage. Han vilde altsaa i Virkeligheden ind paa det, som man nu er inde paa: de ubestemte Straffedomme.

Mindst Betænkelighed frembyder dette overfor Ungdomsfængselet. Hvor den paa-gældende er skyldig til Straf af Fængsel, altsaa dog nogenlunde betydelige Forseelser, der kan man sætte ham i Ungdomsfængsel, som jo er en Straf ligesom det andet, og denne Straf kan vare indtil 3 Aar. Det er en Ting, som ikke kan siges at rumme noget saa overvejende nyt i Forhold til det, vi allerede kender i Retning af Tvangsopdragelse af unge Mennesker, det vil derfor neppe volde nogen større Betænkelighed.

Heller ikke Forslaget om Arbejdshus er noget saa revolutionerende, selv om det naturligvis er en Nyhed, at man kan sætte en Mand ind i Arbejdshus fra 1 til 5 Aar efter § 68. Der er i øvrigt en ganske interessant Gradation i Betingelserne for, at man kan opnaa dette, idet Manden skal have været straffet: hvis det er Betleri, det drejer sig om, 3 Gange, hvis det er Berigelsesforbrydelser, 2 Gange, hvis det er Sædelighedsforbrydelser, 1 Gang, og hvis man begaar en hvilken som helst Forbrydelse, og det viser sig, at man er forfalden til Druk-kenskab, kan man komme der første Gang — saadan forstaar jeg Lovforslaget. Det er en ganske interessant Skala, der her

aaenbarer sig. I alle Tilfælde kræves det naturligvis, at man har Hang til det paagældende, gør det erhvervsmæssigt eller vanemæssigt eller saadant noget; men har man Hang til Druk-kenskab og da begaar en Forbrydelse, er man efter dette Forslag udsat for at blive spærret inde indtil 5 Aar, og det er jo en kraftig Tobak.

Sikkerhedsforvaring efter § 71 er vel nok det for saa vidt interessanteste af de nye Ting og det, som i Grunden indeholder den allerskarpeste Erkendelse fra Samfundets Side af, at dets Kamp mod Recidivisterne særlig paa Berigelsesforbrydelsernes Omraade hidtil har været nogenlunde haabløs. Man kan der, naar man har 2 Domme af en vis bestemt Styrighed — ogsaa her er Sædelighedsforbrydelserne stillet paa en særlig Plads, idet der her kun kræves en foregaaende Dom —, indespærres fra 4 til 16 Aar. Det er en Ting, man virkelig maa nøje overveje, og som man ikke kan gaa til, blot fordi det er moderne, blot fordi i Øjeblikket de sagkyndige peger den Vej; og der er jo sket en betydelig Udvikling, siden Tanken kom frem første Gang. Det er en Ting, der maa tages op til selvstændig og alvorlig Prøvelse, om man skal give Domstolene en saa vidtrækkende Myndighed.

Endnu mere indgribende er en Bestemmelse, der kan træffes efter Lovforslagets § 18, jfr. § 75, hvorefter en Indespærring paa ganske ubestemt Tid kan finde Sted overfor de der omhandlede Personer, naar de findes uegnede til Straffen. Der adskiller det Forslag, som Ministeren har forelagt, sig fra Kommissionens Forslag derved, at det, som allerede tidligere nævnt, henlægger Afgørelsen paa alle disse Omraader, altsaa alle de Afgørelser, der kommer efter den første Afgørelse om, at Foranstaltningen skal anvendes, ikke til Fængselsretten, men til Justitsministeriet. Men jeg tror, at jeg maa være enig i de Bemærkninger, der er gjort allerede af Forfattere i Pressen og i Fagpressen og af Kommissionsmedlemmer, der siger, at medens man vel kan acceptere dette for Ungdomsfængselets og maaske for Arbejdshusets Vedkommende, vil det ikke kunne lade sig gøre for Sikkerhedsforvaringen og heller ikke for den Tvangsindlæggelse, som foretages efter § 18 og § 75. Det tror jeg er rigtigt; paa det Punkt maa man bibeholde Domstolenes Garanti.

Saa længe Administrationen arbejder indenfor de af Domstolene fastslaaede Grænser, saa længe er Betænkelighederne derved ikke store. Men hvor det drejer